

Marijin vrtec.

Vrhnika. Žalostno so zadoneli zvonovi koncem božičnih počitnic. Naznanjali so nam tužno vest, da nas je za večno zapustila naša prijateljica in sošolka ter članica Marijinega vrtea Vera Dobrovoljc.

Ni ji bilo dano, da bi srečno preživela brezskrbno, veselo mladost; kajti že dolgo časa jo je mučila strašna bolezen. Vsled nje je silno mnogo pretrpela, a vendar je vdano in potrpežljivo prenašala vse muke in bolečine. Součenke smo jo rade imele, saj je bila tiha in mirna, dobra z vsemi. V veselju in zabavi se je trudno nasmehnila. Opazile smo njen bolesten smehlaj, kateri je vzbudil v nas sočutje in ob takih prilikah smo spoznale, kako smo me srečne, ker nam je dal Bog ljubo zdravje. Božja poslanka Smrt jo je rešila vsega trpljenja in zdaj se gotovo raduje pri Bogu in prejema plačilo, plačilo večnega zveličanja.

Kunstelj Antonija.

Metlika. Kako je bilo na Gorjancih. Neko nedeljo so nam g. kaplan povedali, da gremo z Marijinim vrtcem na Gorjance. To je bilo veselja! Zgodaj zjutraj smo vstali, napolnili nahrbtnike in šli od doma veseli. Po sv. maši smo šli pred »proštijo«, kjer so nas že čakali vozovi. Naložili smo se kar vsevprek. Bilo nas je štiri voze. Petje in vriskanje se je čulo, ko smo prišli iz mesta. Tako smo vriskali vso pot do Suhorja. Kmalu se je oglasila pesem na sprednjem vozu, pa smo še mi začeli, ki smo bili na zadnjem. Solnce je vzhajalo, dan je bil jasen. Kako lepo je bilo videti našo lepo Belo Krajino! Ustavili smo se, pogledali smo še na dolensko stran, kjer smo videli Kamniške planine in celo Triglav. Mogoče bi se Vam zdelo nemogoče, pa je vendar res. Pripeljali smo se do Gosposdične, kjer so se vozovi vrnili domov. Na poti do Gosposdične smo trgali maline. Pri Gosposdični smo se zopet malo okrepčali, napili hladne vode, se malo odpočili, ogledali kočo in kopališče. Veseli smo odrinili naprej v dveh skupinah proti sv. Miklavžu. Pot je bila dolga. Videli smo razdrto gorjansko železnico oziroma tir, ki je bil lesen. Po poti smo se zabavali s tem, da smo si pripovedovali smešnice. Druga skupina pa je bila tako nesrečna, da je zašla na napačno pot. Mi gremo naprej nevede, da se je zgubila druga skupina. Kmalu smo zagledali cerkvico svetega Miklavža. Veseli smo tekli naprej. Naš g. kaplan so dobili ključ od cerkvice in šli smo noter. Šele sedaj smo zvedeli, da se je zgubila druga skupina. V cerkvi smo zapeli Marijine pesmi. Ura je bila ena. Napotili smo se na Trdinov vrh. Nekateri so šli kar naprej, med katerimi sem bila tudi jaz, bila pa sem tudi najmlajša. Pot je bila strma, pa vendar smo dospeli na vrh. Tam nas je že čakala izgubljen skupina. Razgled s Trdinovega vrha je bil slab, ker se je zoblačilo. Po kratkem odmoru smo že hoteli oditi,

Trebanjski Mar. vrtec na izletu pri Treh farah pri Metliki.

pa se v tistem trenutku vlije dež. Vsi mokri smo se ustavili v Radatovičih, kjer smo si ogledali grško-katoliško cerkev. Posijalo je zopet sonce. Tam je čakal voz za tiste, ki niso mogli več naprej. Veliko je bilo takih, tudi jaz sem bila taka. Mi smo se odpeljali, drugi pa so šli peš skozi Slamnovas, kjer so jih ljudje spraševali, kje so bili. Ko sta prišla moja dva bratca domov, sem jaz že sladko spala. Tako je minil naš izlet na Gorjancih.

Anica Zorman.

Uganke.

1. Posetnice.

(Konjar Franc, Smlednik.)

NIKO P. VOLK

VLADO VOJAK

DR. KAMINI

Kaj so ti možje?

2. Pregovor.

(Lepša Jožef, Ljubljana.)

Ašj lobte mapni en dir peko reješ j lobogal broka ketal zerog. — Iz teh besedi dobite najprej pametne besede — po turško.